

[Korsgaard.]

Da jeg, som sagt, mener at vide, at man har gjort det tidligere ved lignende Lejligheder, og da jeg absolut mener, at det Arbejde, der er præsteret under denne Isvinter, ikke er mindre end det Arbejde, der blev præsteret i den Vinter, for hvilken Gratiale blev givet, henstiller jeg at optage det til Overvejelse at give de paagældende et specielt Gratiale.

Angaaende Indtægten fra Spritfabrikkerne — dér skulde jeg have rettet Spørgsmaalet til den højtærede Handelsminister —, men nu er han her altsaa ikke . . . (*Hans Nielsen*: Jo, han er) — jeg indrømmede jo straks, da jeg stillede mit Spørgsmaal, at jeg ikke var klar over, til hvem jeg skulde rette det; det, jeg har ladet mig forvirre af, er, at der i Betænkningen stod „Stensballe“; og jeg huskede ikke paa, at det jo ikke var afgørende, idet han som bekendt var Minister baade for offentlige Arbejder og for Handel. Men det nytter vel altsaa heller ikke at gentage det Spørgsmaal. (*Statsministeren* [Stauning]: Nej, nu er han her jo ikke!). Nej, det har den højtærede Statsminister Ret! Jeg takker for Oplysningen, den var i høj Grad paakrævet; men jeg takker den højtærede Minister. Men den senere Handelsminister synes jo at være her, ikke sandt Hr. Statsminister? (*Statsministeren* [Stauning]: Jo!) . . . .

Formanden: Det ærede Medlem maa ikke indlade sig i Diskussion.

Korsgaard: Jeg troede, naar det var en saa højtstaaende . . . .

Formanden: Det ærede Medlem maa fortsætte sin Tale.

Korsgaard: Men jeg rettede altsaa det Spørgsmaal til Ministeriet i al Almindelighed og nu specielt til Handelsministeren, om denne Indtægt fra Spritfabrikkerne kan antages at være en regelmæssig Indtægt, eller om det er noget, som man kun faar i Aar, og som man ikke kan regne med i al Almindelighed.

Saa vil jeg gerne om det kongelige Teater sige, at jeg beklager, at jeg har givet mit Spørgsmaal en forkert Adresse; deri har den højtærede Minister Ret; men det, der har forvirret mig her, er, at den højtærede Minister (Borgbjerg) har udtalt sig offentligt om Sagen; og det er den, der interesserer mig. Men jeg vil da spørge den højtærede Minister for offentlige Arbejder, om vi kan være nogenlunde sikre paa, at denne Sag nu

ligger i et fast Leje, eller om det vedblivende skal gaa saadan, at ingen rigtig ved, om den vedtagne Plan vil blive gennemført, eller om der skal komme Ændringer i den. Jeg synes, at Offentligheden har en rimelig Grund til at forlange Klarhed derover. Jeg vil jo selv personlig antage, at Sagen maa forblive ved det een Gang vedtagne; men jeg vil tro, at det vilde være af Interesse at faa en autoritativ Udtalelse derom.

Endelig vil jeg om Rigshospitalet til den højtærede Undervisningsminister sige et Par Ord; og det maa i det væsentligste være dette, at her tror jeg at være bedre underrettet end den højtærede Minister. Der var ikke meget forskelligartede Meninger om den Sag i Finansudvalget; den eneste Divergens i Meningerne var, om man skulde have et specielt Lovforslag eller ikke. Det var ikke saa meget bestemte Ting, der var forskellige Meninger om, men om det rent principielle, om man ikke ved et finansielt Forslag af saa betydelig Rækkevidde skulde give ogsaa andre Medlemmer af Tinget Lejlighed til gennem en ganske vist meget kort Udvalgsbehandling at se paa Sagerne. Det var jo denne Mening, der sejrede, men dér bagved laa ikke i fjerneste Maade, at man vilde modsætte sig Forslagets Gennemførelse. Jeg tror tværtimod at turde sige, at den tidligere Undervisningsminister praktisk talt havde Sikkerhed for, at Lovforslaget kunde faa en meget hurtig Gang igennem Rigsdagen. Jeg tror at turde sige, at naar han paa et saa sent Tidspunkt, som Fremsættelsesdagen maatte siges at være, fremsatte Forslaget, var det netop paa den Baggrund, at han mente realiter at have Sikkerhed for at kunne faa det meget hurtigt gennem Rigsdagen.

Disse Ting mener jeg, at den højtærede nuværende Undervisningsminister burde vide gennem Forhandlinger med de Medlemmer af Ministeriet, der tidligere var Medlemmer af Finansudvalget; og jeg forstaar ikke, hvorfor der ikke fremsættes Forslag angaaende en saadan Sag, hvorpaa der fra forskellige Universitetsprofessorers Side lægges megen Vægt. Naar der indenfor i hvert Fald de tre af Partierne er fuldkommen Enighed derom, efter den højtærede Undervisningsministers Mening, hvorfor saa ikke fremsætte Forslaget? Jeg kan aldeles ikke erkende, at Ministeriet har Ret til at bruge Ønsket om en kort Sommersamling som Baggrund for ikke at fremsætte saadanne Forslag. Jeg kan ikke forhindre, at Ministeriet og dets Partier bruger en saadan Baggrund; men jeg maa mene, at det at faa Lovforslag, der er ønskelige, gennemført